

ENTREVISTA IMPOSSIBLE

VOLODIMIR ZELENSKI

President d'Ucraïna

No va ser una entrevista impossible, però sí francament difícil. Nosaltres sobrevolàvem l'espai aeri ucraïnès amb una Senyera al cap de munt del globus aerostàtic. La connexió la portàvem feta des de Polònia.

Amb qui parlo? Preguntava el President Zelenski. Amb nosaltres, els del globus... però el dia era rúfol i el President no ens veia.

I si sou russos?

La ingenuïtat de Zelenski quedava en evidència. Només un ingenu es pot posar amb samarreta davant l'imperi rus. Un ingenu o un actor que es creu qualsevol cosa i ell és les dues coses.

Des de l'alçada li vam cantar els Segadors. Ok va dir. Aquí estem fotuts.

Això ja ho sabem però per què no fot el camp del país com faria qualsevol President amb ofici i va a triomfar pels teatres europeus.

Intento ser honest.

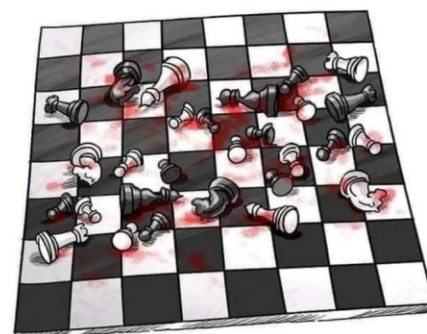
Doncs és home mort, Presi.

M'estimo Ucraïna...

I nosaltres (anàvem tres) a les nostres senyores, però si les reclamen amb bombes igual ens ho pensem. Veient-lo amb uns arguments tan fluixos, vàrem intentar convence'l perquè vingués a Catalunya. Tenim molts teatres i ens encanten els herois. Nosaltres també en tenim un...

Ja, els del primer d'octubre...

No senyor, aquests estan a fora o retirats. Enlloc de preparar-se per la batalla, es van quedar a Palau escoltant

la radio.

Eren traïdors?

No senyor, no. Catalans.

Un projectil va passar molt a prop de nosaltres. Massa de fet. Vàrem caure en picat, però els núvols van estovar la caiguda. Ara estem al Kremlin, fent contraespionatge. Parlem amb Zelenski ens explica com van les coses i els hi diem als russos. Nosaltres també som catalans.

GARSA PROSTÀTICA

UN GRA AL CUL

Mort de Pau Riba

Vull derruir la cultura catalana. Ho va dir fa molts anys Pau Riba.

Per una frase com aquesta a Espanya el Tribunal Constitucional pot trucar-te a casa i tenir-te tancat deu anys. A Catalunya, no fem això, a les autoritats de Catalunya, els surt un furóncol al cul i rasquen i rasquen i rasquen pacientment. En Pau no ho tindrà fàcil per treballar, de subvencions poques, de facilitats i portes obertes encara menys. No li donaran cap premi, ni tan sols la Creu de Sant Jordi que ja té pràcticament tothom.

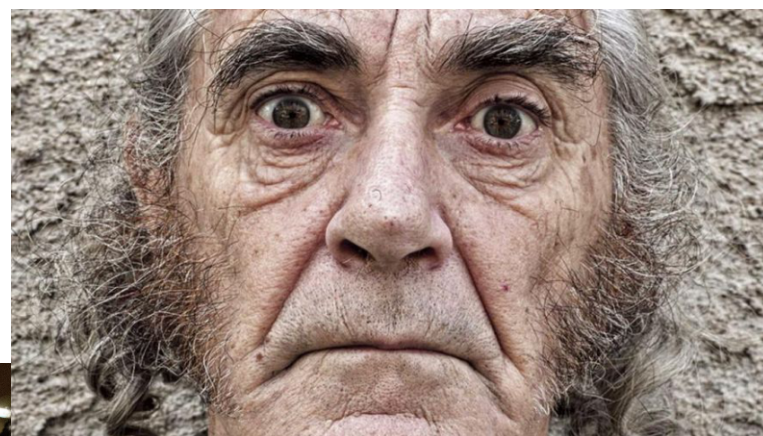
N'hi ha que es desesperen, en Pau va seguir fent la seva via. Intentant destruir la cultura catalana. Ha fracassat, la cultura catalana és indestructible, si no, pregunta-li als borbons, diu en Pla. Però en Pau ho ha intentat fins el final, amb

bona fe. Assumint la falta de suports i de premis.

Ara ha mort. Va morir entre cançó i cançó. En plena i pacífica lluita per acabar amb una cultura que no li agradava.

La cultura catalana, educada, de

diumenge a la tarda, amb poca gana de compromís i molta de guardons, ha anat al tanatori per acomiadar al rebel. Una vetlla de gom a gom. A primera fila, els polítics, exactament els mateixos que li negaven la subvenció i la Creu de Sant Jordi i les medalles de la ciutat. Hi eren tots. Tots en recordaven unes frases, unes cançons, tots l'estimaven. I amb sorpresa, van notar que el gra del cul, no els picava.

Amb un sentit molt clarividient de l'oportunitat, en Pau havia marxat. Es va estalviar la vergonya reiterada d'un personal que es fa seu el valor dels que ja no hi són.